

Ohlášky – neděle 21. 8. 2022

Dnes prožíváme **21. neděli v mezidobí.**

- Pondělí 22. 8. – **Památka Panny Marie Královny**
- Středa 24. 8. – **Svátek sv. Bartoloměje, apoštola**
- Sobota 27. 8. – **Památka sv. Moniky**
- Příští neděle 28. 8. 2022 bude **22. neděle v mezidobí.**

***

- Tuto neděli 21. 8. 2022 (3. neděle v měsíci) bude **mše sv. i v Sulejovicích** v 8:00.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

* Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba

***

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

***

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

***

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

***

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 39 (2022)
21. 8. 2022

21. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Youcat (37. část)

Dluhy je nutné splácet. Kristus je platí za nás. Od nás se žádá pouze jediné: vyznat vlastní hřích. „V něm máme ... odpuštění hříchů" (Ef 1,7).

Má církev skutečně moc odpouštět hříchy? To, že „v jeho jménu ... máme odpuštění hříchů", je vyznání, které požadovali apoštolově jako křestní vyznání. Kdyby bylo toto Ježíšovo odpuštění hříchů zvěstováno jen jako nějaká obecná pravda, nemělo by to nic společného s jeho jménem. Pokud bychom se naučili náležitou studijní látku, mohli bychom klidně zapomenout na učitele. Ježíš by pak prohlásil podobně jako Sokrates: „Nestarejte se o Ježíše, starejte se o pravdu." Jenomže apoštol píše: „V něm máme odpuštění hříchů." říká Robert Spaemann (1927-2019), německý filozof.

Proč je mše svatá nejdůležitější událostí církve? V této kapitole zjistíme, že katoličtí křesťané věří o kousku chleba, že je to Ježíš Kristus. Zeptáme se, proč tomu tak je. (z knihy *Youcat: Kurz víry*)

***

Duch Svatý nás v tom nenechá

Otázka sdělování pravdy smrtelně nemocnému či nemocnému vůbec je pro mnohého křesťana nevyřešený problém. Jsme povinni nemocnému pravdu říct, anebo ji zamlčet? Základní pravidlo máme v Bibli: „Až budete předvedeni před soud, neuvažujte, co budete mluvit, Duch svatý vám dá.“ Teoreticky to dávno víme. Takže když si nevím rady, je tu Duch svatý a na mně zbývá jediné – dát se mu plně k dispozici! On mi konkrétně řekne kdy, co a jak. Proto zásadně dodržujeme tento postup. Nejprve požádejme Ducha svátého, a co nás při takové modlitbě napadne, to klidně řekněme. Nikdy nesmíme lhát! „Nejste to vy, kdo mluvíte, mluví ve vás Duch svatý.“ Jak by ve mně mohl mluvit, když bych si už předem chystal lež? Lhaní nemocným nepomáhá, nejsou ostatně tak hloupí, aby to neprokoukli. Někdy je problém najít tu správnou skulinku, když nemocný celé dny jen kouká na televizi, ale i tady nám Láska řekne, kdy pohovor začít. (z knihy *Na minutu s Ladislavem Kubíčkem – Přitahuji?*)

***

9/ Proč nás Bůh nechává procházet zkouškami?

Jak už jsem uvedl, můj otec Günter se narodil v roce 1934 v tehdy německém Štětíně. Na konci druhé světové války, když jeho rodné město zabrali Rusové, mu bylo 11 let. Zabavili jim dům a celou rodinu vyhnali. Günter se tehdy se svými rodiči pěšky vydal směrem na západ, do Hamburku. Zraněný dědeček zemřel cestou. Není divu, že už od mládí v sobě můj otec živil nenávisť k bolševikům. Když se vyučil svářečem, bylo mu dvacet let a přihlásil se do Cizinecké legie. V Indočině to chtěl „komoušům pěkně nandat“. Jenže v tomto období už Francie opouštěla svá bojiště v Asii, aby se mohla soustředit na Alžír, kde se stále stupňovalo napětí. Můj otec byl tedy poslán do severní Afriky, a to v období sedmileté války 1955-1962. Bylo to sedm let hrůzostrašného konfliktu, z něhož se vrátil poznamenán na celý život. Stejně jako většina vojáků po návratu z fronty nikdy nemluvil o tom, co tam viděl a prožil.

Avšak v roce 1997 mi předal pětisetstránkový rukopis, ve kterém popisuje roky boje, utrpení, úspěchů, vítězství a porážek, které utrpěl nejen od nepřitele, ale i od svých vlastních „démonů“, především od alkoholu. Jistým způsobem tak ze sebe dostal ty hrůzy, které až příliš dlouho uzavíral ve svém nitru. Když jsem si pročítal jeho příběh, zjistil jsem, že byl statečný a odvážný voják. Na frontě vynikal, obdržel vícero vyznamenání, mezi nimi i Kříž za vojenskou chrabrost s bronzovou hvězdou, na níž bylo na žádost pluku vyryto „za statečnost v boji“. Začínal jako řadový voják a dotáhl to na desátníka, což se v Legii považovalo za slušný postup.

Jestliže otec vynikal v boji, v kasárnách tomu bylo právě naopak. V opilosti se choval nekontrolovatelně, vyvolával rvačky, a to i proti velícím důstojníkům. Pokaždé pak skončil před vojenským tribunálem a vyfasoval trest na samotce. Velitelé ho neposlali pryč, protože věděli, že tvrdohlaví vojáci bývají na frontě ti nejstatečnější.

Ale v srpnu 1961 pohár přetekl. Günter udeřil poručíka, který na něj měl už delší dobu spadeno. Tentokrát byl trest tvrdý. Zatímco válka v Alžíru se

chýlila ke konci, Günter byl odsouzen k trestu v disciplinárním táboře legie. V srpnu 1961 dorazil do Djenien Bou-Rezg, obávaného převýchovného tábora poblíž Sidi Bel Abbès. Pracovali v kamenolomu v přetěžkých podmínkách saharské pouště. Udělovali se příšerné tresty, například vykopat si hrob a zůstat v něm ležet po celý den na přímém slunci a po celou mrazivou noc. Nadřízení stupňovali utrpení trestanců tím, že je k večeru polévali kbeliky vody. Většina dozorců byli bývalí důstojníci SS, kteří si na konci války museli vybrat mezi trestem smrti a vstupem do Legie.

Když musela Francie Alžír definitivně opustit, kárný tábor byl narychlo přesunut do města Corte na Korsice a potom v 70. letech s konečnou platností uzavřen. Mnoho vězňů v trestných táborech zemřelo nebo se zbláznili. Můj otec se z tábora v Djenien Bou-Rezg dostal v srpnu 1962, strávil tam rok. Byl hrozně zřízený, ale živý. Při životě ho udržela nepochybně fyzická odolnost, kterou získal během let na bojišti. (z knihy *René-Luca Patnáct podobenství*)

***

Pohoršení

Běda tomu, skrze koho pohoršení vzejde, říká Pán. Ať si uváže kámen na krk a skočí do hlubin. To je zvlášť vážné varování. Ježíš za nás prolil svou krev, Ježíš za nás zaplatil. Nechce, aby někdo ublížil jeho maličkým. Setkání s lidmi může přinést pozeňání, nebo také zkázu. Může učinit lepším, nebo také horším. Proto rodiče sledují, s kým se přátelí jejich děti. Farizeové poukazovali i na jiné pohoršení. Pohoršovalo je chování našeho Pána! Stoluje s hříšníky a celníky, uzdravuje v sobotu a také prý řekl: Nebudete-li jíst mé tělo a pít mou krev, nebudete mít v sobě život. Pít krev? Toho se přece žádný pravověrný žid nedopustí! Mnoho učedníků ho kvůli tomu opustilo a už s ním nechodili. Ve vězení zapochyboval i svatý Jan Křtitel: Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného? Pán vzkázal, vyřídte Janovi: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší! (Mt 11,3-6). (z knihy *Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti*)